

Sententias

ROČNÍK 2 | ČÍSLO 2 | DUBEN 2020

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

JAN MAŠATA
AUTOR KNIHY
REBEL-LION

VERONIKA ČERNUCKÁ
AUTORKA KNIHY
AUTOGRAM PRO VRAHA

VERONIKA MATYSOVÁ
AUTORKA ROMÁNU
POUŠTNÍ VČELA

Sententias

Talent Pro Art

Veronika Matysová

Mario

Každý z nás nějak začínal. Vznikala mu pod rukou díla, která pro něj mají velkou cenu, přesto zůstala až celá desetiletí „v šuplíku“. Mezi ně patří i tato moje povídka s názvem Mario. Napsala jsem ji v roce 1995 pod vlivem Kerouacova Na cestě, který jsem tenkrát přímo hltala. Pár let poté mi osud přihrál kamaráda stejného jména, což se mi s mými knihami a povídkami děje prakticky neustále, až z toho někdy mrazí. Teď tedy tuto povídku vytahuji na světlo světa a dávám ji k dispozici vám, čtenářům. Snad se vám bude líbit alespoň z poloviny tak, jako mně před více než čtvrtstoletím bavilo ji psát.

Stáli jsme na kopci nad zálivem, John a já. S rozumem v koncích.

Jmenuju se Lucie, ale říkali mi Kristin. Vymyslel to Mario. Když jsme se seznámili – představil nás John před dvěma lety v Praze – a Mario uslyšel moje jméno, pronesl naprosto vážně: „Ty nemůžeš být Lucie.“ Měl tenkrát trochu v hlavě, a tak nikdo z nás nebral jeho řeči vážně, ale když vystřízlivěl, trval na svém. „Ty nejsi Lucie. Lucie jsou blondýny.“

Smála jsem se, John také, ale Mario neustoupil. „Znám pět – slovy pět – Lucii a všechny jsou blond,“ živě gestikuloval, jak to měl ve zvyku.

„Výjimka potvrzuje pravidlo,“ namítla jsem, ale marně.

„Budeme ti říkat Kristin.“

Takže se ze mě stala Kristin. Museli byste Maria znát, abyste pochopili, že mu nelze vnutit cizí názor. A konečně – Kristin zase nezní nějak zle.

Zpočátku měl John potíže zvyknout si na mé nové jméno. Znali jsme se už od střední školy, kde učil anglickou konverzaci. John je Američan, aby bylo jasno. Tento výrok nepochází tak úplně z mé hlavy, ale z jeho vlastní. Vždycky si nakročí jako při vysokém startu, bradu vysune trochu dopředu, pravou ruku setne v pěst a vystřelí ukazováčkem: „Já jsem Američan, aby bylo jasno.“

Mario se mu vždycky směje, že trpí komplexem méněcennosti, tak se musí ohánět původem. My dva jsme totiž vyrostli ve velkoměstech – já v Praze a Mario v Římě, zatímco John pochází z jakéhosi amerického

maloměsta, jehož jméno si ani já ani Mario nepamatujeme. Ale je to Američan, aby bylo jasno.

John je z nás nejstarší. Když jsme se seznámili s Mariem, měla jsem právě po maturitě, Mario zapíjel dvacítku a Johnovi šlo na dvaadvacet.

Když mě John přivedl na večírek v malostranském BarBaru, můj první dojem z Maria byl ten nejhorší. Skákal právě po stole a nepřiliš podařeně napodoboval Bergera z muzikálu Vlasy, přičemž neustále vykřikoval: „Je rok 1991, ne 1941, moji draží!“ A lil do sebe pivo jako sodovku.

Nemůžu říct, že mu to neslušelo. Ale ani mě nijak zvlášť nezaujal. Tedy – jako člověk. Mariův otec je Ital, matka Češka. Jeho mladší bratr žil od rozvodu jejich rodičů v Praze, zatímco Mario, tenkrát desetiletý, odešel na vlastní přání s otcem do Říma. Každé prázdniny však jezdil za mámou a bratrem do Prahy, a musí se mu nechat, že češtinu si uchoval neporušenou.

Usadili jsme se k volnému stolu a John objednal nějaké pití. Krátce poté se ozvala hrozná rána, John vyjekl a vyskočil, jako by ho uštkla zmije, a na našem stole přistály čísi nohy.

Vzhlédla jsem a spatřila Maria. Zmateně zablekotal: „Promiňte, madame,“ a přiskočil Johnovi na pomoc, protože si všiml, že jeho vinou má John obsah skleničky s červeným vínem v rozkroku světle modrých džínů.

Vyvolalo to ve mně úsměv, když jsem viděla Mariovu nerozhodnost, zda se omlouvat mně nebo čistit Johna – na *těch* místech, a ruka s narychlo popadnutou utěrkou, kterou vyškubl kolem procházející servírce, se mu zarazila na poslední chvíli, když na něj John vrhl výhružný pohled, jasně značící: *Ať tě to ani nenapadne.*

Jeho dilema naštěstí vyřešila servírka, která, zbavená utěrky, pochopila, co se přihodilo. Odvedla Johna s sebou do kuchyňky, kde mu nějakým kouzlem džíny očistila dosucha. (Až po čase mi prozradil, že ho odvedla na WC pro personál, kde mu autoritativně, ačkoli jí nemohlo být o moc víc než nám, nařídila, aby si džíny svlékl, vyprala postižená místa v mýdle z podavače nad umyvadlem, zatímco on tam nesměle postával v trenkách od Calvina Kleina, ruce sepnuté nad rozkrokem, a pak mu kalhoty vrazila do ruky, postavila ho pod sušák a nařídila mu stát tam a sušit je, dokud nebudou opět nositelné, aniž by to vypadalo, že to jejich majitel nedoběhl včas na záchod).

Ten potřestělec s velkýma čokoládově hnědýma očima a černými vlasy, jejichž prstýnky se kroutily až na ramena, bezprostředně zaujal Johnovo

místo. Něčím mi připomínal Jima Morrisona ze skupiny The Doors. Měl pronikavý pohled, ostře řezané rysy a bílou košili frajersky rozhalenou (asi jak mu bylo z toho tance na stole horko), odhalující opálenou hrud' porostlou černým, stejně se kroucím chmýřím, což mi nevadilo (u Johna mi posléze podobný porost vadil, přestože byl světlý, ale u Maria mi to z nějakého důvodu připadalo přitažlivé, ale nepředbíhejme).

A pak následovalo mé přejmenování. Takže nás vlastně neseznámil John, přestože měl v úmyslu udělat to později. Právě se vracel v čerstvě vysušených kalhotách. Zkonstatoval, že my dva s Mariem se už zjevně známe, a těžce usedl na poslední ze tří židlí u stolu.

Takhle tedy začalo naše přátelství. Dozvěděla jsem se, že Mario má v Římě děvče, blondýnku Elen. Poznamenala jsem, že to musí být přece Lucie, je-li blond, což jsem neměla dělat, neboť vzrušeně rozvinul filozofickou debatu na téma, že jsou-li dívky jménem Lucie obecně blondýnky, neznámá to, že blondýnky jsou zákonitě zase Lucie, až mi z toho šla hlava kolem.

John ten večer jen nečinně přihlížel, pomínu-li jeho jedinou činnost – konzumaci alkoholu. Že má dost, jsem poznala ve chvíli, kdy začal zastavovat kolemjdoucí, kteří kolem našeho stolu procházeli na toaletu, a pronášel jedinou českou větu, kterou znal, s nesmlouvavě vztyčeným ukazováčkem: „Já jsem Američan, aby bylo jasno...“

Mario se nabídl, že nás odveze domů, má prý kdesi poblíž auto. Držel se dobře, na to, kolik toho vypil. S díky jsem – jako jediná střízlivá a tedy rozumně uvažující osoba – odmítla, takže jsme nakonec všichni tři jeli domů taxíkem.

Nejeli jsme přímo domů, ale do Mariova bytu. Patřil jeho matce a bratrovi, ti ale trávili dovolenou někde v Řecku. Naši si mysleli, že spím u Johna, protože my jsme spolu už pár měsíců oficiálně chodili. A neoficiálně skoro rok, to jsme se ještě skrytě mazlili v jeho kabinetě a tajně se líbali mezi hodinami.

John je atletické postavy, stejně jako Mario, ale tím jejich podobnost končí. Nejen proto, že John je blondák. Mario je cvok. Cvok do života. Jako rtuť, živé stříbro. Pamatuju si, že poprvé jsem si ho pořádně prohlédla, když jsme nocovali v Alpách a já náhodou usnula až poslední.

Mario jinak vůbec nespál, aspoň mám ten dojem; když jsem uléhala, byl naprosto čilý, stejně tak jako když jsem se probouzela. Jestli spal mezitím,

jsem do té doby nikdy nezjistila. Až dlouho poté jsem odhalila, že v tom byla chemie, různé ty amfecosy či něco-aminy, což následně mnohé vysvětlovalo.

Hned po skončení střední školy mě oba přemlouvali, ať s nimi jedu stopem po Evropě. Byl to Marioův nápad, jak jinak, ale Johnovi se to moc líbilo a tlačil na mě taky. Už ani nevím, proč jsem odmítla. Možná jsem měla strach, možná v tom bylo něco jiného. V každém případě jsme vyrazili až letos na začátku července. Měla jsem od konce září nastoupit na vysokou školu a chtěli jsme si užít léto. Od konce gymplu jsem pracovala jako elévka v tiskové agentuře a vydělala jsem si dost peněz na to, abych si mohla dovolit prázdniny. A nejeli jsme stopem, ale Mariovou „limuzínou“.

Myslím, že jeho auto nemá žádnou značku, ale je to něco jako džíp, který prodělal Rallye Paříž-Dakar. Koupil ho za babku v jakémisi pofiderním autobazaru. My s Johnem jsme sdíleli přesvědčení, že má přetočený tachometr, ale Mariovi to bylo tak nějak jedno. Papíry seděly, a to mu stačilo.

Usadili jsme všichni vepředu a hnali si to přímo za nosem na jih. Za volantem byl Mario. Aniž by se s námi poradil, naplánoval první část cesty. Pojedeme na rakouský Villach, hranici do Itálie překročíme v Arnoldsteinu, pak si to pokřížujeme na Udine a dál směrem k pobřeží, zastavíme se u něj doma a najdeme Elen, tu nabereme a zamíříme dál na západ do Francie, a pak dál přes Španělsko do Portugalska až k pobřeží Atlantiku.

Nemělo cenu cokoli namítat. Navíc, ne že bychom se John nebo já tenkrát nějak zvlášť vyznali v geografii Evropy a byli schopní navrhnout nějakou lepší alternativu.

Prvních deset dní se nic zvláštního nedělo. Vždycky jsme zastavili, kde se nám to líbilo, rozbili jsme stan, strávili tam den dva, pak sbalili fidlátka a táhli jsme dál. Nechali jsme za sebou Rakousko a frčeli si to křivolakými cestami severní Itálie, protože jsme nechtěli zbytečně platit mýtné.

Asi za čtrnáct dní kočovného života jsme dorazili na pobřeží do jakéhosi přístavního města. Auto jsme nechali stát v jedné boční ulici, hodili si batohy na záda a John vzal i náš stan, rozhodnutí přespat u jakéhosi Mariova kamaráda na zahradě.

Procházeli jsme rušnými uličkami, na které padal soumrak, poslouchali hlasité hašteření italských matrón – tomu rozuměl jen Mario a strašně se chechtal, aniž by se namáhal nám něco překládat. Tady byl ve svém živlu.

Chvíli na mě pokřikoval česky, pak přešel do angličtiny, aby z jeho poznámek měl něco i John, potom živě klábosil italsky sám se sebou, zase tak zuřivě gestikuloval, jako by odháněl útočící hejno vos, a v jednom kuse se něčemu smál.

John měl naproti tomu zase jednu ze svých romanticko-nostalgicko-sentimentálních nálad. Zdálo se, že mě ani Maria vůbec nevnímá, pochodoval poslušně za námi, očima těkal z místa na místo, nasával nezvyklou atmosféru, tak trochu v tom velmi rušném prostředí nesvůj, sem tam se usmál, zničehonic zvažněl, zajiskřilo mu v modrých očích, pak si na něco vzpomněl, zamlaskal, projel si pravou dlaní vlasy a zkontroloval svůj vzhled v zrcátku auta zaparkovaného u chodníku. Na rozdíl od Maria mlčel celou dobu, co jsme tamtudy procházeli.

Mně nezbývalo než je pozorovat. Byla jsem už dost unavená a chtělo se mi odpočívat. Mariovi to ale neuniklo. Vzal můj batoh a přihodil jej ke svému. Hned se mi šlo líp.

Po chvílce jsem si všimla, že mě Mario po očku pozoruje. Znejistěla jsem, protože to se mnou nebývale zacloumalo. Naštěstí jsme právě přicházeli k malému domku s velikou zahradou.

Mario zazvonil a chvíli jsme čekali, jestli někdo otevře. Objevil se mladý kluk, nanejvýš mu mohlo být devatenáct, dlouhé hnědé vlasy měl umaštěné a na čele metalácky uvázaný šátek à la Guns n' Roses. Zahulákal na nás cosi italsky a Mario něco zahalekal zpět. Kluk se zazubil a my měli zelenou.

Domek byl uvnitř menší, než se zdál. Měl dva jakž takž obyvatelné pokoje a kuchyň. Alessandro – ten vlasatec, nás pobídl, ať se cítíme jako doma. Komunikoval pouze s Mariem, protože my jsme neuměli italsky a on zase žádný jiný jazyk. Měl „kvalitně“ zařízený bejvák, to jsme museli uznat. V jedné místnosti ležely uprostřed dvě matrace, před nimi na zemi barevný televizor, videorekordér a malá přenosná lednička.

Vedle v pokoji byly také dvě matrace, ale u zdi, potom velká stereo souprava a klávesy. V kuchyni nebylo nic kromě jednoho sporáku a krabice plné nádobí, nahrazující kredenc. A pak byl v bytě samozřejmě záchod a koupelna, jejichž úklidem se nikdo zjevně příliš nezabýval.

Alessandro vysvětlil, že loni chtěl vypadnout od rodičů a náhodou narazil na nějakého feťáka, co nejprve rozprodal celé zařízení a nutně potřeboval další peníze, tak mu za přijatelnou cenu pronajal tenhle domek a

sám odešel bydlet do jakéhosi squattu. Alessandro sem natahal nějaké věci ze svého pokoje u rodičů a „je spokojenej“ (tak nám Mario shrnul asi dvacetiminutový Alessandrův plamenný projev).

Spokojeni jsme byli i my. Přenechal nám pokoj s televizí. Chtěli jsme se zdržet jen na chvíli. Následující týden jsme si doslova žili jako prasata v žitě, jak to výstižně nazval John, který se, aniž by mi to prozradil, začal před časem učit česky a tuhle frázi si bůhvíproč zamiloval.

Alessandro k nám měl absolutní důvěru, nebo aspoň k Mariovi. Ráno mizel, prý „do práce“, i když mi nebylo jasné, čím se vlastně živí, a objevoval se až večer, a my jsme si zatím užívali.

Povalovali jsme se až do oběda, sledovali jeho celkem slušné filmy, pak jsme se sebrali, dotrmáceli se na pláž, svalili se do vyhřátého písku, setrvali tak až do večera, cestou zpět se zastavili v nějaké levné hospůdce, nacpali si žaludky a dorazili domů.

Večer přitáhl Alessandro obvykle hordu svých kamarádů a kamarádek a rozjel se pořádný mejdan, který trval tak do tří, do čtyř do rána.

Já tam první dny jen tak seděla a pozorovala všechny, jak to mám ve zvyku. V tomhle jsme si vlastně s Johnem dost podobní. Jenže pak mě začal pozorovat Mario a mně to zase nebylo příjemné, protože mi to bylo hloupé jednak vůči Johnovi a pak vůči neznámé Elen.

A taky mi vadilo, že jsem měla chuť se na něj dívat taky. Takže jsem se snažila držet neustále u Johna, aby ke mně Mario nemohl.

Jednou, asi tak kolem půlnoci jsme se trochu napili vína, tedy – já trochu a Mario o hodně víc – a začali jsme si hrát scény z již zmíněného muzikálu Vlasy, který jsme oba milovali v dospívání. Mario hrál – koho jiného než Bergera, a já všechny ostatní, ať už Clauda Bukowskiho, Sheilu či Lafayetta neboli Huda. Znal nazpaměť skoro všechny dialogy a já zase uměla slova všech písní, takže jsme brzo měli hodně diváků.

Z Maria přímo sálala živočišnost. A jak už to je v jeho přirozenosti, jednal bezprostředně, jak to cítil, a nic neřešil. Přistoupil ke mně a řekl: „Hele, Kris, můžem počkat, až John usne, a jít spolu na zahradu. Jsi krásná.“

Nevím, jestli jsem nějak nenormální nebo prudérní, viděla jsem přece jasně, že se polovina lidí rozlezla po všech koutech a nemají žádné zábrany, ať už přišli, s kým přišli, páry se rozhodně zjevně popřehazovaly (dokonce jsem někde viděla líbat se i dvě dívky, ačkoli obě přišly s přítelem), ale

přestože jsem byla do Maria už pár dní zamilovaná, odmítla jsem to. Naštval se, a to pořádně, ačkoli na to neměl žádné právo.

Objal jednu řádně opilou rusovlásku a zeptal se jí, jestli si to s ním rozdává. Přihlouple se zachichotala a přitáhla si ho k sobě. Asi tak metr dva ode mě. Myslela jsem – spíš jsem doufala, že bude mít Mario tolik taktu, aby se s dotyčnou ztratil ven, ale on ji začal svlékat přímo na místě a přitom nespouštěl pohled ze mě.

Měl tolik drzosti dívat se mi přímo do očí. Zabořilo mě to a částečně mi z jeho chování bylo špatně. Musela jsem odejít na vzduch. Druhý den jsme se oba tvářili, že se nic nestalo. Ale bylo jasné, že Mario se cítí nezvykle nespůj a protentokrát moc nevyváděl. Ani jeden jsme o tom však nijak nemluvili.

Zůstali jsme ještě dva dny, ale mezi mnou a Mariem to stále výrazněji skřípalo. Předchozí bezprostřednost zmizela.

I John jako by něco vycítil, díval se na nás oba dost podezřívavě. I proto, že jsem se od něj začala trochu odtahovat a vyhýbat se fyzickému kontaktu, i když s výmluvou, že nikdy vlastně nejsme sami a není mi příjemné se veřejně proměnovat.

Tak jsme se sbalili, rozloučili, poděkovali Alessandrovi a vyrazili do Říma. Jeli jsme přes noc a Mario zase řídil. Já jsem pospávala na zadním sedadle. Když jsem se ráno probudila, právě se ke mně skláněl otevřenými dveřmi auta, kterými dovnitř vanul čerstvý ranní větřík.

Zašeptal: „Víš, že mluvíš ze spaní?“

Projelo mnou vzrušení z jeho blízkosti a rozespale jsem se s bezelstností sobě vlastní zeptala, co jsem říkala.

„Samý hezký věci,“ tvářil se vážně. „A adresovalas je mně.“

„Tobě?“

Přikývnul.

„Za sny nikdo nemůže,“ poznamenala jsem.

„S tím bych se odvážil polemizovat,“ podotkl a zatvářil se potutelně.

Vtom se k autu přišoural John, který si byl ulevit za keříčkem, čímž náš nepatřičně intimní rozhovor přerušil. Mario se stáhl a začal z kufru vytahovat termosku naplněnou vonící kávou. Den pak už pokračoval bez zvláštních příhod.

V Římě jsme se zastavili v bytě Mariova otce. Nebyl zrovna doma, tak mu Mario nechal vzkaz, že jsme tu tři a šli jsme hledat Elen. Našli jsme ji

překvapivě brzy u ní v bytě. (Mně to tedy tenkrát tak překvapivé nepřišlo, až později jsem měla pochopit, proč to bylo tak nezvyklé).

Byla to drobná, štíhlá jednadvacetiletá dívka. Měla rovné dlouhé vlasy obarvené na ohnivý odstín, a přestože žila v slunné Itálii, pleť měla nezvykle bledou. Přesto však působila velmi přitažlivě a křehce.

Vrhla se Mariovi kolem krku, ten ji sevřel v objetí a vřele políbil, a pak nás Elen pozvala lámanou angličtinou dovnitř. Musela jsem uznat, že má Mario vkus.

Vtom z vedlejšího přicupitalo roztomilé batole a hnalo se k Mariovi. Ten jej popadl, s výsknutím vyhodil do vzduchu, chytil a zatočil se s rozesmátým chlapečkem dokola. „To je můj syn,“ pochlubil se. „Včera mu byly tři.“

A já se zmohla pouze na větu: „Otcovství bys nezapřel, ani kdybys chtěl.“

Měla jsem před sebou miniaturní vydání velkého Maria. Drobný snědý obličejík, raráškovsky zvědavá hnědá kukadla s dlouhými řasami, která si mě se zájmem prohlížela, palec v puse, když jej Elen hladila po hlavičce plné černých prstýnků.

„Jmenuje se Sergio,“ řekla.

„Nikdy jsi neřekl, že máš dítě,“ poznamenal John.

„Ne?“ hrál Mario udiveného. „Asi jsem zapomněl.“

Elen nás pozvala na večeři, při které jsem se víceméně vzpamatovala ze šoku z Mariova otcovství a dospěla k názoru, že není nic tak strašného na tom, že má syna. Litovala jsem, že Sergio nemluví anglicky, měla jsem ráda děti a uměla jsem to s nimi, ale nevěděla jsem, jak s ním komunikovat a jak si s ním hrát, když mi nerozumí.

On však podobné starosti neměl, vydrápal se mi na klín s dravostí zjevně zděděnou po svém otci a zaníceně mi něco italsky vyprávěl a šermoval přitom ručičkama upatlanýma od marmelády. Naštěstí mi to Elen jakž takž tlumočila.

Následující dny jsme bydleli střídavě u Elen a u Mariova otce. Bylo to fajn, znovu jsme se dali dohromady s Johnem, když náš vztah nenabourával Mario.

Elen bydlela v domě s pavlačemi a dvorkem uprostřed, kde byl neustále slyšet křik dětí, stěny byly počmárané křídami a otlučené ranami míče,

omítka opadávala, ale jinak to působilo celkem útulně. Ti dva klidně pouštěli malého Sergia na dvorek bez dozoru.

Mario zatím přemlouval Elen, aby vzala chlapce a jela s námi do Francie. Moc se jí to nezdálo. „Já tě znám, Mario, někde v Monte Carlu tě napadne, že je ti ženská s dítětem na obtíž, a v klidu nás necháš svému osudu,“ mluvila napůl vážně a napůl v legraci.

Určitě na tom něco bylo. Mario byl jako malý kluk, jen si užívat, pořád něco podnikat, ale zodpovědnost neměl žádnou. Myslím, že ji tenkrát pořádně neměl nikdo z nás, já jsem si užívala prázdnin a Johnovi bylo všechno tak nějak jedno.

Začal srpen a Mario už byl celý na trní, aby se jelo dál. Jednou večer jsme měli všichni skvělou náladu, pily jsme sangrii, kterou měla ráda Elen, a kluci do sebe lili pivo. Veselili jsme se doma asi do půlnoci, kdy Elen rozhodla, že musíme vypadnout ven, aby mohl Sergio spát.

Já jsem namítla, že jsem unavená a ráda bych už také šla spát, což byla tak trochu i pravda, ale hlavně jsem se bála nechat malého doma samotného, nepřipadalo mi to správné.

Elen sice tvrdila, že je na to zvyklý – to mě tenkrát mělo upozornit, že tady něco nehraje – a kdyby něco, třeba kdyby kluk hodně brečel, tak sousedka má klíče, uslyšela by ho přes otevřené okno, to už se několikrát potvrdilo, ale mně se ani sousedka, rozložitá Italka s prořízlou pusou a s pěti dětmi, od níž jsem neúmyslně pochytila často opakované *vaffanculo*, nezdála zrovna spolehlivá. John se galantně nabídl, že zůstane doma se mnou.

Mario a Elen se naší společnosti lehce vzdali a vypařili se jako pára nad hrncem. Leželi jsme s Johnem v ložnici, naslouchali zvukům noci a povídali si o naší cestě. Kreslili jsme si prázdniny na francouzské Riviére, plné pohody a legrace. Potom jsme se milovali a usnuli.

Ráno mě vzbudil Sergio. Zřejmě už pochopil, že mluvím jinou řečí a nemá cenu mi cokoli vysvětlovat, a tak mě popadl za ruku a táhl mě do kuchyně. Z jeho posunků jsem vyrozuměla, že mám udělat snídani. Bylo krátce po sedmé a po Mariovi a Elen ani vidu ani slechu.

Našla jsem nějaký koláč, starý nejspíš několik dní, dva jogurty a pepsi. Jako snídani nic moc, ale nechtělo se mi chodit ven a táhnout se do nejbližšího obchodu. Snídani obvykle obstarávala Elen.

Vzbudila jsem Johna a společně jsme se najedli. Podle Sergiova bezstarostného chování jsme poznali, že je chlapec na cizí společnost a nepřítomnost rodičů zvyklý. Ačkoli se to na první pohled nezdálo, Elen na tom zřejmě byla podobně jako Mario. Řada věcí do sebe začínala zapadat.

Po improvizované snídani si Sergio šel hrát za dětmi na dvorek a my jsme přemýšleli, co budeme dělat, než se ti dva větroplášti vrátí domů.

Kolem poledne jsem se rozhodla, že půjdu koupit něco k obědu a John zatím dohlédne na dítě. Bylo mi příjemně, prolezla jsem každý krámeček, na který jsem po cestě narazila, a nemyslela na nic zvláštního.

Slunce stálo vysoko a pěkně připalovalo, jen to mě nakonec zahnal do chladnějšího Elenina bytu. Když jsem zazvonila – zapomněla jsem si vzít s sebou náhradní klíče, které nám Elen zapůjčila – otevřel mi bledý John.

„Co se stalo?“ zvážněla jsem a cítila jsem, jak mě nepříjemně zašimralo v zátylku zlou předtuchou.

„Konečně, že jdeš!“ vtáhl mě dovnitř. „Mario a Elen měli nehodu.“

„Co je s nimi?“ vykřikla jsem.

„Mario před chvílí volal,“ říkal udýchaně John. Prý si půjčili od kámoše motorku, a protože byli pořádně zlití (i zfetovaní, jak se posléze ukázalo), jak jeden, tak druhý, tak si ve tmě až do poslední chvíle nevšimli telegrafního sloupu. Dostali smyk, Mario se udržel na sedadle, ale Elen vyletěla a udeřila se do hlavy. Jsou v nemocnici.

Mario jim nadiktoval adresu. „Máme vzít Sergia a jet za nimi, auto je dole.“

Poslouchala jsem jej bez dechu. „Hlavně, že žijou!“ vyhrkla jsem a v duchu se vzápětí pokárala za to, že ve skutečnosti moje myšlenka zněla „hlavně, že žije Mario“.

„Nevím,“ poznamenal John, čemuž jsem nejdřív neporozuměla.

„Co nevíš?“ otočila jsem se na něj a pocítila šílený zmatek.

„Mario je okay,“ uklidnil mě a přes tvář mu přeběhl stín, když si uvědomil, jak to myslím, „ale Elen je v bezvědomí.“

Nevěřila jsem, že by se té drobounké dívce, která se za těch málo dní stala naší přítelkyní, mohlo něco zlého stát. Odchytili jsme kluka na dvorku a vystřelili. Neměli jsme ponětí, kde je v Římě nemocnice, museli jsme jet podle mapy a ptát se na každém rohu.

Dorazili jsme asi za půl hodiny, nemocnice byla naštěstí blízko. Mario stál u hlavní brány, ruce vražené hluboko v kapsách. Měl mrtvolný výraz.